

**KARIN
SLAUGHTER
VERZWEGEN**

Vertaling Ineke Lenting

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green.

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam.

Copyright © 2020 Karin Slaughter
Will Trent is a trademark of Karin Slaughter Publishing LLC.
Oorspronkelijke titel: *The Silent Wife*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2020 Ineke Lenting
Omslagontwerp: Buro Blikgoed
Omslagbeeld: © Gina Easley / Arcangel Images
Foto auteur: © Alison Rosa
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany, met gebruik van 100% groene stroom

In dit boek worden regels uit de onderstaande songs geciteerd:
'Trouble Me' (written by Natalie Merchant and Dennis Drew, ©1989 Christian Burial Music (ASCAP). All Rights Reserved. Used by Permission. International Copyright Secured.)
'Whistle' (written by Flo Rida, David Edward Glass, Marcus Killian, Justin Franks, Breyan Isaac, Antonio Mobley, Arthur Pingrey and Joshua Ralph)
'Can't Take My Eyes Off You' (written by Bob Crewe and Bob Gaudio)
'The Girl from Ipanema' (written by Antonio Carlos Jobim, Portuguese lyrics by Vinicius de Moraes, English lyrics by Norman Gimbel)
'My Kind of Town' (written by Jimmy Van Heusen and Sammy Cahn)
'Funky Cold Medina' (written by Young MC, Matt Dike and Michael Ross)
'Into the Unknown' (written by Kristen Anderson-Lopez and Robert Lopez)

ISBN 978 94 027 1138 7
ISBN 978 94 027 5985 3 (e-book)
NUR 305
Eerste druk juni 2020
Zevende druk oktober 2022

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
* en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

PROLOOG

Beckey Caterino tuurde tot in de donkerste uithoeken van de gezamenlijke koelkast. Woedend ging ze de etiketten langs op zoek naar iets waarop ze haar initialen had gekrabbeld: cottagecheese, Lunchables, minipizza's, veganistische hotdogs... Zelfs met snoepworteltjes zou ze al blij zijn.

K.P., Kayleigh Pierce. D.L., Deneshia Lachland. V.S., Vanessa Sutter. 'Bitches.' Beckey sloeg de koelkastdeur zo hard dicht dat de bierflessen rinkelden. Ze gaf een schop tegen het dichtstbijzijnde voorwerp, toevallig de afvalbak.

Lege yoghurtbekers vlogen over de vloer. Verfrommelde zakken caloriearme popcorn. Flessen met restjes cola light. Allemaal met twee zwarte viltstiftletters op de voorkant.

B.C.

Ze keek naar de lege verpakkingen van etenswaren die ze van haar karige geld had gekocht en die door die klotemeiden waren opgegeten, terwijl zij de hele nacht in de bibliotheek had zitten zwoegen op een paper die vijftig procent uitmaakte van haar cijfer Organische chemie. Om zeven uur had ze met haar docent afgesproken om te kijken of ze de juiste lijn te pakken had.

Haar blik schoot naar de klok.

4.57 uur.

'Kutwijven!' schreeuwde ze naar het plafond. Ze deed alle lampen aan die ze kon vinden. Haar blote voeten trokken een spoor over het tapijt in de gang. Ze was uitgeput. Ze kon amper op haar benen staan. De zak Dorito's en de twee kaneelbroodjes uit de automaat in de bibliotheek waren in haar maag in beton veranderd. Alleen door aan eten te denken had ze zichzelf van de bibliotheek naar het studentenhuis kunnen slepen.

'Opstaan, vuile dief!' Ze beukte zo hard op Kayleighs deur dat hij openvloog.

Tegen het plafond hing een waas van wietdamp. Vanonder de lakens keek Kayleigh haar knipperend aan. De jongen naast haar draaide zich om.

Markus Powell, Vanessa's vriendje.

'Shit!' Kayleigh sprong uit bed, naakt op haar linkersok na.

Op weg naar haar eigen kamer timmerde Beckey met haar vuisten op de muren. Ze was akkoord gegaan met de kleinste kamer omdat ze een voetveeg was die niet wist hoe ze moest opboksen tegen drie meiden van weliswaar haar eigen leeftijd, maar met dubbel zoveel geld op hun bankrekening.

'Niet tegen Nessa zeggen!' Nog steeds in haar blootje kwam Kayleigh achter haar aan rennen. 'Het stelde niks voor, Beck. We hadden iets gedronken en...'

We hadden iets gedronken en...

Elk verhaal dat die wijven vertelden begon met dezelfde vijf woorden. Toen Vanessa betrapt was terwijl ze Deneshia's vriendje pijpte. Toen Kayleighs broer per ongeluk in de kast had gepist. Toen Deneshia Beckeys ondergoed had 'geleend'. Ze waren altijd dronken of stoned, aan het rondneuken of elkaar aan het besodemieren, want dit was geen studentenhuus, dit was *Big Brother*, waaruit niemand werd weggestuurd en waar iedereen gonorroë kreeg.

'Toe nou, Beck.' Kayleigh wreef over haar blote armen. 'Ze ging het toch al uitmaken.'

Beckey kon nu keihard gaan schreeuwen of er als de bliksem van door gaan.

'Beck...'

'Ik ga hardlopen.' Ze rukte een la open en zocht naar sokken, maar natuurlijk kon ze geen enkel compleet paar vinden. Haar lievelings-sport-bh lag in een prop onder het bed. Ze griste haar vuile hardloopshort uit de wasmand en koos twee verschillende sokken, één met een gat bij de hiel, maar liever een blaar dan hier blijven, waar ze gegarandeerd elk levend organisme zou afmaken.

'Beckey, doe niet zo lullig. Ik kan hier niet tegen.'

Beckey negeerde het gejammer en hing haar koptelefoon om haar nek.

Tot haar verbijstering lag haar iPod Shuffle op de plek waar hij hoorde te liggen. Kayleigh was de huismartelaar, die al haar misdrijven pleegde uit naam van het grotere goed. Ze was alleen met Markus naar bed gegaan omdat Vanessa zijn hart had gebroken. Ze had alle antwoorden van Deneshia's tentamen alleen maar overgenomen omdat haar moeder er kapot van zou zijn als ze weer ergens voor zakte. Ze had Beckeys *mac and cheese* alleen opgegeten omdat haar vader haar te mager vond.

'Beck.' Nu gooide Kayleigh het over een andere boeg. 'Waarom praat je niet met me? Waar gaat dit eigenlijk over?'

Beckey wilde net uit de doeken doen waar het precies over ging toen ze zag dat haar haarspeld niet op zijn vaste plek op het nachtkastje lag.

Alle lucht verliet haar longen.

Kayleigh hief haar handen. 'Ik heb hem niet gepakt.'

Heel even keek Beckey gebiologeerd naar Kayleighs volmaakt ronde tepels, die als een tweede stel ogen omhoogblikten.

'Oké, dude,' zei Kayleigh. 'Ik heb je troep uit de koelkast opgegeten, maar van je haarspeld blijf ik af. Dat weet je best.'

In Beckeys borst opende zich een zwart gat. De haarspeld was van goedkoop plastic, zo'n ding dat je bij de drogist kocht, maar voor haar was hij de wereld waard, want het was het laatste wat haar moeder haar had gegeven voor ze in haar auto was gestapt om naar haar werk te rijden en was verongelukt door toedoen van een dronken spookrijder op de snelweg.

'Hé, Blair en Dorota, beetje dimmen, graag.' Vanessa's deur stond open. Haar ogen waren twee spleten in haar opgezwollen slaapgezicht. Zonder acht te slaan op de naakte Kayleigh stapte ze recht op Beckey af. 'Mens, je gaat toch niet hardlopen tijdens het verkrachtingsuur?'

Beckey begon al te rennen. Langs die twee hoeren. De gang door. De keuken weer in. Door de woonkamer. De deur door. Weer een gang. Drie trappen. De grote recreatiekamer. De glazen voordeur waarvoor je een sleutelkaart nodig had om weer binnen te komen, maar tering, ze moest bij die monsters weg. Weg van hun terloopse valsheid. Weg van hun scherpe tongen, puntborsten en snijdende blikken.

Dauw striemde langs haar benen toen ze over het met gras begroei-

de binnenplein van de campus rende. Ze liep om een betonnen afscheiding heen en nam de hoofdstraat. Het was nog koel buiten. In het vroege ochtendlicht knipperden de straatlantaarns een voor een uit. De bomen hulden zich in schaduw. Verderop hoorde ze iemand hoesten. Opeens liep er een rilling over haar rug.

Het verkrachtingsuur.

Alsof het hen boeide als ze werd verkracht. Alsof het hen boeide dat ze nauwelijks geld had om te eten, harder moest werken dan zij, harder moest studeren, harder haar best moest doen, harder moest rennen, maar altijd en eeuwig, hoe ze zich ook uitsloofde, op twee stappen achter de plek eindigde vanwaar alle anderen begonnen.

Blair en Dorota.

Het populaire meisje en het kruiperige, dikke geval uit *Gossip Girl*. Twee keer raden wie welke rol speelde in ieders gedachten.

Beckey schoof haar koptelefoon op haar hoofd. Ze drukte op play op de iPod Shuffle, die aan de onderkant van haar shirt zat vastgeklikt. Flo Rida begon te zingen.

Can you blow my whistle baby, whistle baby...

Haar voeten raakten de grond op de maat van het nummer. Ze liep door de hoofdboort, die de campus scheidde van de naargeestige winkelstraat in het centrum van het stadje. Bars of studentencafés ontbraken, want de universiteit bevond zich in een drooggelegd district. Volgens haar vader leek het op Mayberry uit *The Andy Griffith Show*, maar dan witter en saaier. De ijzerwarenaak. De kinderkliniek. Het politiebureau. De kledingwinkel. De oude baas van het eethuisje spoot het trottoir schoon terwijl de zon boven de boomtoppen verrees. Het licht zette alles in een griezelige, oranje-rode vuurgloed. Toen de man Beckey zag, tikte hij even aan zijn honkbalpet. Ze struikelde over een barst in het asfalt, maar bleef overeind. Ze keek recht voor zich uit en deed alsof ze niet had gezien dat hij de slang had laten vallen om haar te helpen, want ze liet zich leiden door de gedachte dat de wereld barstte van de klootzakken en dat haar leven kut was.

'Beckey,' had haar moeder gezegd toen ze de plastic haarspeld uit haar tas pakte, 'deze keer meen ik het. Ik wil hem terug.'

De haarspeld. Twee scharnierende kammen waaruit een tand miste. Driekleurig, als een schildpadkat. Julia Stiles droeg er een in *10 Things I Hate About You*; die film had Beckey ongeveer duizend keer met haar moeder gezien, want het was een van de weinige die ze allebei mooi vonden.

Kayleigh had de speld vast niet van haar nachtkastje gestolen. Ze was een karakterloos kreng, maar ze wist wat de speld voor Beckey betekende, want op een avond toen ze allebei stoned waren geweest had Beckey haar het hele verhaal verteld. Dat ze tijdens Engels door de rector uit de klas was gehaald. Dat de schoolagent op de gang had staan wachten en dat ze zich kapot geschrokken was, want ze was nog nooit in overtreding geweest. Maar ze was niet in overtreding geweest. Ergens diep vanbinnen moest ze hebben geweten dat er iets vreselijks was gebeurd, want toen de agent het woord had genomen, hadden haar oren gehaperd als bij een slechte telefoonverbinding, met af en toe een los woord dat door het geknetter was gedrongen.

Moeder... snelweg... dronken bestuurder...

Vreemd genoeg had Beckey naar de speld achter op haar hoofd getast. Het laatste wat haar moeder had aangeraakt voor ze van huis was gegaan. Beckey had de klemmen geopend. Ze had met haar vingers door haar haar gestreken en het uitgeschud. Ze had zo hard in de plastic speld geknepen dat er een tand was afgebroken. Ze wist nog wat ze had gedacht, dat haar moeder haar zou vermoorden. *Ik wil hem terug*. Maar toen had ze beseft dat haar moeder haar nooit meer zou kunnen vermoorden, want haar moeder was dood.

Beckey veegde tranen van haar gezicht toen ze het einde van Main Street naderde. Links of rechts? Naar het meer, waar de docenten en rijke mensen woonden, of naar de armere buurt, waar kleine percelen werden afgewisseld door grote trailers en starterswoningen?

Ze sloeg rechts af, weg van het meer. Op haar iPod had Flo Rida plaatsgemaakt voor Nicki Minaj. In haar maag woelden de Dorito's en kaneelbroodjes rond; de suiker werd eruit geknepen en steeg op naar haar keel. Ze klikte de muziek uit en liet haar koptelefoon langs haar hals naar beneden glijden. Er trok een soort huivering door haar

longen, het teken dat ze er de brui aan gingen geven, maar ze bleef doorgaan, nam grote happen lucht, en terwijl haar ogen nog prikten, zag ze zichzelf in gedachten weer met haar moeder op de bank zitten en calorierarme popcorn wegkauwen terwijl ze ‘Can’t Take My Eyes Off You’ met Heath Ledger meezongen.

You’re just too good to be true...

Beckey ging harder rennen. Naarmate ze dieper in de troosteloze wijk doordrong, werd de lucht muffler. De straatnaamborden hadden merkwaardig genoeg het ontbijt als thema: SW Omelet Road. Hash-brown Way. Beckey kwam hier anders nooit, en al helemaal niet op dit uur van de dag. Het orangerode licht was in vaalbruin overgegaan. De straat werd ontsierd door oude auto’s en pick-ups in verbleekte kleuren. Verf bladderde van de huizen. Veel ramen waren dichtgetimmerd. Ze voelde een kloppende pijn in haar hiel. Verrassing! Het schurende gat in haar sok had een blaar veroorzaakt. Voor haar geestesoog doemde een beeld op: Kayleigh die uit bed sprong met alleen een sok aan.

Beckey’s sok.

Ze ging langzamer lopen. Toen bleef ze staan, midden op straat. Met haar handen op haar knieën boog ze voorover om op adem te komen. Inmiddels prikte haar voet alsof er een hoornaar in haar schoen zat. Voor ze terug was op de campus, zou ze al het vel van haar hiel hebben geschaafd. Om zeven uur die ochtend had ze een afspraak met dr. Adams om haar paper te bespreken. Beckey had niet op de tijd gelet, maar ze wist dat dr. Adams nijdig zou zijn als ze niet kwam opdagen. Ze zat niet meer op de middelbare school. De docenten konden je het leven heel zuur maken als je hun tijd verspilde.

Kayleigh zou haar moeten halen. Ze was een verachtelijk wezen, maar in nood kon je altijd op haar rekenen – al was het alleen maar voor het dramatische effect. Beckey stak haar hand al in haar zak, maar op dat moment doemde er een nieuwe reeks beelden voor haar geestesoog op: ze was in de bibliotheek en stopte haar telefoon in haar rugzak, en later in het studentenhuis liet ze dezelfde rugzak op de keukenvloer vallen.

Geen telefoon. Geen Kayleigh. Geen hulp.

Inmiddels stond de zon al iets hoger boven de bomen, maar ze voelde zich nog steeds omhuld door duisternis. Niemand wist waar ze was. Niemand zat op haar terugkomst te wachten. Ze was in een onbekende buurt. Een onbekende, sléchte buurt. Ergens aankloppen en vragen of ze van de telefoon gebruik mocht maken voelde als het begin van een aflevering van *Dateline*. In gedachten hoorde ze de verteller al...

Beckey's huisgenoten dachten dat ze tijd nodig had om af te koelen. Dr. Adams ging ervan uit dat ze niet op de afspraak was verschenen omdat ze haar opdracht niet af had. Niemand wist dat de boze jonge studente had aangeklopt bij een kannibalistische verkrachter...

Een scherpe rottingsgeur bracht haar met een ruk terug naar de werkelijkheid. Aan het begin van de straat reed een vuilniswagen de kruising op. Met piepende remmen kwam hij tot stilstand. Een man in een overall sprong van de achterkant, rolde een vuilcontainer naar de wagen en klikte die vast aan het hijsgeval. Beckey zag het mechanische drijfwerk in de wagen rondmalen. Overallman had haar geen blik waardig gekeurd, maar ze had opeens het beklemmende gevoel dat ze bekeken werd.

Het verkrachtingsuur.

Ze draaide zich om en probeerde te bedenken of ze hier links of rechts was afgeslagen. Er was niet eens een straatnaambord. Het gevoel dat ze werd bekeken werd sterker. Beckey liet haar blik langs de huizen gaan, ze keek vluchtig in pick-ups en auto's. Niets of niemand keek terug. Geen gordijn dat bewoog achter een van de ramen. Geen kannibalistische verkrachter stapte op haar af om zijn hulp aan te bieden.

Haar brein kwam onmiddellijk met een reactie die een vrouw niet hoorde te hebben: het verweet haar bang te zijn, verdrong haar intuïtie en zei dat ze de situatie die haar angst aanjoeg het hoofd moest bieden in plaats van als een klein kind weg te rennen.

Beckey bracht tegenreacties in stelling: niet midden op straat gaan lopen. Dicht bij de huizen blijven, want daar zijn mensen. Schreeuw je longen uit je lijf als iemand je nadert. Ga terug naar de campus, want daar ben je veilig.

Prima advies, maar waar was de campus?

Ze schoof zijwaarts tussen twee geparkeerde auto's door en kwam niet op een trottoir uit, maar op een smalle, met onkruid begroeide strook tussen twee huizen. In een stad zou ze het een steeg hebben genoemd, maar dit was eerder een stuk braakliggend terrein. De grond was bezaaid met sigarettenpeuken en kapotte bierflesjes. Achter de huizen zag Beckey een keurig gemaaid veld en daarachter, voorbij de glooiing, begon het bos.

Het bos in gaan druiste tegen haar intuïtie in, maar de aangestamp- te zandpaden die het gebied doorkruisten kende ze op haar duimpje. Waarschijnlijk kwam ze daar andere studenten met een type A-persoonlijkheid tegen die aan het fietsen waren, naar het meer gingen voor tai chi of nog snel even een ochtendronde renderen. Ze keek omhoog en gebruikte de zon om zich te oriënteren. Als ze naar het westen liep, kwam ze weer op de campus. Blaar of geen blaar, uiteindelijk zou ze terug moeten, want ze kon zich geen onvoldoende voor Organische chemie veroorloven.

Beckey boerde iets wrangs op dat naar kaneel smaakte. Haar keel voelde gezwollen. De snacks uit de automaat maakten zich op voor een toegift. Ze moest terug naar haar kamer voor ze ging overgeven. Ze was niet van plan als een kat in het gras te kotsen.

Toen ze tussen de twee huizen door liep, beefde ze zo hevig dat haar tanden klapperden. Op het open veld ging ze iets harder lopen, tussen rennen en wandelen in. Telkens als ze haar voet neerzette, kneep de blaar in haar hiel. Ze vertrok haar gezicht en dat leek te helpen. Vervolgens klemde ze haar kiezen op elkaar. En toen liep ze op een drafje over het veld en voelde ze duizend ogen in haar rug branden, hoewel er waarschijnlijk niemand naar haar keek.

Waarschijnlijk.

Voorbij de rand van het bos daalde de temperatuur. Schaduwen schoven haar blikveld in en uit. Moeiteloos vond ze een van de paden waarover ze al talloze keren had gerend. Haar hand ging naar haar iPod, maar ze bedacht zich. Ze wilde de stilte van het bos kunnen horen. Slechts een enkele zonnestraal wist zich een weg door het dichte bladerdak te banen. Ze dacht aan eerder die ochtend, toen ze voor de

koelkast had gestaan. De koude lucht die haar brandende wangen had omvat. De lege popcornzakken en colaflesjes op de vloer. Het eten zouden ze haar terugbetalen. Dat deden ze altijd. Het waren geen dieven. Ze waren gewoon te lui om naar de winkel te gaan en te slordig om een lijst op te stellen als Beckey aanbood boodschappen voor hen te doen.

‘Beckey?’

Bij het horen van de mannenstem keek Beckey achterom, maar haar lichaam bleef rennen. Ze zag zijn gezicht in de fractie van een seconde tussen struikelen en vallen. Hij keek vriendelijk, bezorgd. Hij stak zijn hand naar haar uit toen ze viel.

Haar hoofd knalde tegen iets hards. Haar mond vulde zich met bloed. Een waas trok voor haar ogen. Ze probeerde om te rollen, maar slaagde er maar half in. Haar haar was ergens in blijven haken. Er werd aan getrokken. Gerukt. Ze tastte naar haar achterhoofd en om de een of andere reden verwachtte ze haar moeders haarspeld te zullen voelen. Wat ze voelde was hout, toen staal, en vervolgens kwam het gezicht van de man in beeld en besepte ze dat het ding dat uit haar schedel stak een hamer was.

ATLANTA

1

Will Trent ging verzitten om voor zijn lijf van één meter negentig wat beenruimte te vinden in de Mini van zijn collega. De bovenkant van zijn hoofd paste keurig onder het schuifdak, maar door het kinderzitje achterin was het voorin erg krap. Hij moest zijn knieën samenklappen om niet per ongeluk de versnellingspook in z'n vrij te zetten. Waarschijnlijk leek hij nu net een slangenmens, maar zelf dacht hij eerder aan een zwemmer die het gesprek in en uit dook dat Faith Mitchell vooral met zichzelf scheen te voeren. In plaats van twee-slagen-en-dan-ademen was het wegdromen-wegdromen-en-dan-*eh, wat zei je?*

‘Dus ik zit ’s nachts om drie uur een vernietigende recensie van één ster over die bakspaan te schrijven...’ Faith nam beide handen van het stuur en deed alsof ze tikte. ‘...toen ik besepte dat ik een wasbol in de vaatwasser had gestopt, wat idioot is want de waskamer is boven, en tien minuten later sta ik uit het raam te kijken en vraag me ik af: is mayonaise echt een muziekinstrument?’

Will had haar stem aan het eind omhoog horen gaan, maar hij wist niet of ze antwoord verwachtte. In gedachten probeerde hij het gesprek terug te spoelen, maar hij was volledig de draad kwijt. Ze zaten nu bijna een uur in de auto en Faith had het, in schijnbaar willekeurige volgorde, gehad over de belachelijk hoge prijs van lijmstiften, de verjaardagspizzapartyrage en dat wat zij als folterporno bestempelde, namelijk foto’s die ouders postten over hun kinderen die weer naar school gingen, terwijl zij thuis nog een peuter had.

Hij hield zijn hoofd schuin en dook het gesprek weer in.

‘En dan komen we bij de scène waarin Mufasa te pletter valt.’ Nu

had Faith het kennelijk over een film. ‘Emma begint te brullen, net als Jeremy op die leeftijd, en ik besepte dat ik dus twee kinderen had met een leeftijdsverschil van twee versies van *The Lion King*.’

Will dook weer weg uit het gesprek. Bij het horen van Emma’s naam was zijn maag ineengekrompen. Schuldgevoel sloeg als een schot hagel in zijn borst.

Hij had bijna de dood van Faiths tweejarige dochtertje op zijn geweten gehad.

Het was als volgt gegaan: Will en zijn vriendin pasten op Emma. Sara deed de administratie in de keuken. Will zat samen met Emma op de vloer van de woonkamer. Hij liet de peuter zien hoe je het knoopcelbatterijtje van de HEXBUG moest vervangen. Het stuk speelgoed lag gedemonteerd op de salontafel. Will had het batterijtje ter grootte van een pepermuntje op zijn vingertop gelegd zodat Emma het kon zien. Hij legde net uit dat je de batterijtjes niet moest laten slingeren, want dan zou Betty, zijn hond, ze misschien per ongeluk opeten, toen Emma totaal onverwacht vooroverboog en het batterijtje opzoog.

Will was special agent bij het Georgia Bureau of Investigation. Hij had situaties meegemaakt waarbij het een kwestie van leven of dood was en hij alleen door razendsnel te handelen het noodlot had kunnen keren.

Maar toen hij dat batterijtje had zien verdwijnen, was hij als verlamd geweest.

Zijn lege vinger stak hulpeloos omhoog. Zijn hart klapte samen, als een fiets om een lantaarnpaal. In slow motion keek hij toe terwijl Emma weer ging zitten en met een grijns op haar engelachtige gezichtje aanstalten maakte het ding door te slikken.

Op dat moment was Sara hen komen redden. Even snel als Emma de batterij naar binnen had laten floepen, was zij er als een roofvogel bovenop gedoken, had een vinger in Emma’s mond gestoken en het ding eruit gevestig.

‘Goed, ik sta dus in de rij bij de kassa en kijk over de schouder van dat meisje mee terwijl ze haar vriendje woedend staat te appen.’ Faith was alweer op een ander verhaal overgegaan. ‘Ze loopt weg, en nu

moet ik me tot in eeuwigheid afvragen of dat vriendje het inderdaad met haar zus heeft aangelegd.'

Wills schouder drukte tegen het raam toen de Mini een scherpe bocht maakte. Ze waren bijna bij de staatsgevangenis. Daar zouden ze Sara treffen, en Wills schuldgevoel over Emma ging over in een gevoel van onrust ten aanzien van zijn vriendin.

Weer ging hij verzitten. De achterkant van zijn overhemd maakte zich los van het leer. Voor de verandering zweette Will niet van de hitte. Hij zweette vanwege zijn relatie met Sara.

Het ging fantastisch, maar op de een of andere manier ging het ook heel erg slecht.

Op het oog was er niets veranderd. Ze brachten nog steeds de meeste avonden samen door. In het weekend aten ze nog steeds samen haar lievelingsmaal, zondagsontbijt-in-je-blootje, en zijn lievelingsmaal, tweede zondagsontbijt-in-je-blootje. Sara zoende hem nog op dezelfde manier. Het was alsof ze nog op dezelfde manier van hem hield. Ze dumpte haar vuile kleren nog steeds op vijf centimeter van de wasmand, bestelde nog steeds salade en at dan de helft van zijn patat, maar iets zat vreselijk scheef.

De vrouw die Will de afgelopen twee jaar om de oren had geslagen met haar eis te praten over dingen waarover hij niet wilde praten, verklaarde opeens dat één gespreksonderwerp taboe was.

Het was als volgt gegaan: zes weken geleden was Will thuisgekomen nadat hij allerlei klusjes had gedaan. Sara had aan zijn keukentafel gezeten. Opeens was ze over het verbouwen van zijn huis begonnen. En niet zomaar een verbouwing, nee, het huis zou praktisch gesloopt moeten worden om ruimte te scheppen voor haar, waarmee ze in bedekte termen had aangegeven dat ze eigenlijk moesten gaan samenwonen, waarop Will had besloten haar in min of meer bedekte termen ten huwelijk te vragen door op te merken dat ze in de kerk moesten trouwen omdat haar moeder daar blij van zou worden.

En toen had hij een soort gekraak gehoord alsof de grond onder zijn voeten bevroor en elk oppervlak door ijs werd bedekt. Sara had hoorbaar uitgedemd en in plaats van *Ja, natuurlijk, liefste, ik wil niets*

liever dan met je trouwen had ze op een toon die kouder was dan de ijspegels die uit het plafond staken gevraagd: ‘Wat heeft mijn moeder daar in godsnaam mee te maken?’

Ze hadden geruzied, wat Will moeilijk had gevonden, want hij had niet goed geweten waarover de ruzie ging. Hij was met een paar tegenwerpingen gekomen, had gezegd dat zijn huis niet goed genoeg was voor haar, waarop ze ruzie hadden gekregen over geld, wat in zijn voordeel had gewerkt, want Will was een arme ambtenaar terwijl Sara – tja, Sara was op dat moment ook een arme ambtenaar, maar daarvoor was ze een rijke arts geweest.

En zo hadden ze doorgeruzied tot ze naar Sara’s ouders moesten voor de brunch. De volgende drie uur mocht er niet over huwelijk of samenwonen worden gesproken, zo had ze bepaald, maar die drie uur waren uitgebreid naar de rest van de dag, daarna naar de rest van de week, en nu was het anderhalve maand later en leefde Will praktisch onder één dak met een buitengewoon verleidelijke huisgenote, die de hele tijd seks met hem wilde en alleen maar wilde praten over wat ze ’s avonds gingen eten, over haar jongere zus die vastbesloten leek haar leven te verknaallen en over hoe gemakkelijk het was om de twintig algoritmen uit het hoofd te leren waarmee je de Rubiks kubus kon oplossen.

Faith reed het parkeerterrein van de gevangenis op. ‘En natuurlijk moest mij dat weer overkomen: net op dat moment werd ik ongesteld,’ zei ze.

Zwijgend parkeerde ze de auto. Haar laatste zin had niet als een afsluiting geklonken. Verwachtte ze een reactie? Ze verwachtte duidelijk een reactie.

‘Best klote,’ besloot Will te zeggen.

Faith keek hem geschrokken aan, alsof ze nu pas doorhad dat hij ook in de auto zat. ‘Wat is best klote?’

Opeens besepte hij dat ze helemaal geen reactie had verwacht.

‘Jezus, Will.’ Met een ruk zette ze de auto in de parkeerstand. ‘Kun je me de volgende keer even waarschuwen als je inderdaad luistert?’

Faith stapte uit en beende naar de dienstingang. Will zag alleen haar rug, maar in gedachten hoorde hij haar brommen bij elke stap die ze

zette. Ze toonde haar ID aan de camera bij de poort. Will wreef over zijn gezicht. Hij zoog de hete lucht in de auto op. Waren alle vrouwen in zijn leven gestoord of was hij gek?

Alleen een gek stelde zo'n vraag.

Hij opende het portier en wurmde zich uit de Mini. Zijn schedel prikte van het zweet. Het was de laatste week van oktober, maar buiten was het al even warm als in de auto. Will schoof het wapen aan zijn riem recht. Hij pakte zijn jasje, dat tussen Emma's autostoeltje en een zak muffe Goldfish-crackers in lag. Terwijl hij als een ware Homer Simpson de hele zak soldaat maakte, keek hij een gevangenisbus na die de weg op reed. De bus jakkerde door een gat in het wegdek. Achter de betraliede raampjes zag hij alle tinten ellende op de gezichten van de gevangenen.

Will wierp de lege zak op de achterbank, maar pakte hem meteen weer op en liep ermee naar de dienstingang. Hij keek naar het lage, deprimerende gebouw. Phillips State Prison was een medium beveiligde gevangenis in Buford, op ongeveer een uur rijden van Atlanta. Bijna duizend mannen waren ondergebracht in tien wooneenheden met elk twee cellenblokken. Zeven eenheden beschikten over tweepersoonscellen. De overige combineerden eenpersoonscellen met dubbele en isolatiecellen en waren bedoeld voor gevangenen met psychische problemen en veroordeelden die in beschermde bewaring waren geplaatst, doorgaans politieagenten en pedofielen, die tot de verachtelijkste soorten onder de gevangenispopulatie werden gerekend.

Het was niet zonder reden dat de psychiatrische gevallen en de mannen in beschermde bewaring over één kam werden geschoren. Voor een buitenstaander leek een eenpersoonscel het summum van luxe. Voor een gevangene in isolatie betekende een eenpersoonscel twintig uur per dag eenzame opsluiting in een raamloze betonnen doos van twee bij vier. En dat na een baanbrekende rechtszaak waarbij Georgia's oude regime voor eenzame opsluiting als onmenselijk was bestempeld.

Vier jaar eerder had de FBI in Phillips – en in negen andere staatsgevangenis in Georgia – een undercoveroperatie uitgevoerd waarbij eenenveertig corrupte gevangenvaarders waren gearresteerd. Het

overige personeel was over de verschillende inrichtingen verdeeld. De nieuwe directeur regeerde met harde hand, waarover zowel positief als negatief werd gedacht, afhankelijk van je visie op de gevaren die het opsluiten van woedende, geïsoleerde mannen met zich meebracht.

Na een oproer van twee dagen verkeerde de gevangenis op dat moment in lockdown. Zes personeelsleden en drie gevangenen waren zwaargewond. Een vierde gevangene was in de kantine op beestachtige wijze vermoord.

Die moord had hen hier gebracht.

Volgens de wetten van de staat moesten alle moordzaken in gevangenschap door het GBI worden onderzocht. De gevangenen die zojuist per bus waren afgevoerd, waren niet rechtstreeks bij de moord betrokken, maar ze hadden ongetwijfeld aan het oproer meegedaan. Ze kregen de zogenoemde dieseltherapie, waarbij schreeuwlelijkerds, onruststokers en pionnen in de bendeoorlogen door de gevangenisdirecteur op de bus werden gezet. Dat het rapaille werd weggestuurd kwam de sfeer ten goede, maar was minder leuk voor de weggestuurde mannen. Ze raakten de enige plek kwijt die ze 'thuis' konden noemen en gingen naar een nieuwe inrichting, die veel gevaarlijker was dan de vorige. Alsof je naar een andere school ging, waar je in plaats van valse meiden en pestkoppes verkrachters en moordenaars aantroef.

Aan het hek bij de ingang was een metalen bord bevestigd. GDOC, Georgia Department of Corrections. Will dumpte de lege Goldfish-zak in de vuilnisbak naast de deur. De gele kruimels aan zijn handen veegde hij af aan zijn broek. Vervolgens streek hij over de cheddarhandafdrukken om alles nog enigszins te fatsoeneren.

De camera hing vijf centimeter boven Wills hoofd. Hij moest een stap naar achteren zetten om zijn legitimatiebewijs te tonen. Een luide zoem en een klik, en hij was binnen. Hij legde zijn wapen in een kluisje en stopte de sleutel in zijn zak. Even later moest hij hem er samen met de rest weer uithalen om langs de beveiliging te kunnen. Hij werd door de sluis geloodst door een zwijgzame cipier, die zijn kin als communicatiemiddel gebruikte: *Wazzup bro, je collega is al verderop, loop maar mee.*